

6. Srečanje pesnikov, kritikov in prevajalcev poezije
2. – 5. JULIJ 2009

Vertalingen Sloveense poëzie

Koordinacija:

Mateja Seliškar Kenda
mateja_seliskar@yahoo.com

Leiden

Vertaald door

© *Roel Schuyt*: roelschuyt@tiscali.nl

Gent

Vertaald door

© *Morgane Hanssens*: morganeke16@hotmail.com

© *Frederik Mergaerts*: frederikmergaerts@hotmail.com

© *Liese Vossen*: vossenliese@hotmail.com

Mentor: mag. **Pavel Ocepek**: pavelocepek@yahoo.co.uk

Vsebina/Content

Veronika Dintinjana	4
Vaja v avtomatskem dihanju	5
Oefening in automatische ademhaling	6
Een oefening in automatisch ademen	7
Sprehod po Lipici ponoči	8
Nachtelijke wandeling door Lipica	9
Franjo Frančič	11
Soba 218	12
Kamer 218	13
Kamer 218	14
Svetu vlada nemir	15
Onrust regeert de wereld	16
In de wereld heerst onrust	17
Primož Repar	19
Sebi za rojstni dan	20
Voor mijn verjaardag	21
Sonce na čelu	22
Zon op het voorhoofd	24
Dies Irae	26
Dies Irae	27
Milan Dekleva	29
S plitvim dihom sem pripet	30
Met lichte ademhaling ben ik gehecht	31
Met een oppervlakkige ademhaling ben ik gekluisterd	32
Med dnevi, ki so se nakapljali v življenje	33
Tijdens de dagen die door mijn leven gesijpeld zijn	34
Tussen de dagen die zich tot een leven verzamelden	35
Maja Vidmar	37
Tunel	38
Tunnel	40
De tunnel	42
Soba 31	44
Kamer 31	45
Miklavž Komelj	47
Korespondence	48
Correspondenties	49
Correspondenties	50
Korespondence	51
Correspondenties	52
Correspondenties	53
Neskončne situacije	54
Oneindige situaties	55
Peter Semolič	57
Mavrica na vodi	58
regenboog op het water	59
regenboog over het water	60
Post	61
vasten	62
Cvetka Lipuš	64

Mérida, Yucatán	65
Mérida, Yucatán.....	66
Mérida, yucatán.....	67
Zgodba o premirju	68
Wapenstilstand.....	69
Milan Jesih.....	72
Pozno popoldne	73
Laat in de namiddag.....	74
Laat in de namiddag stoorde een windvlaag zonder broek.....	75

Veronika Dintinjana

Iz zbirke/Uit de bundel *Rumeno gori grm forzicij (2008)*

Vaja v avtomatskem dihanju

spet pišem
opoldne, ponoči, zjutraj vaja v
avtomatskem pisanju nizanje misli
in metafor brez odgovornosti brez
ambicije trajati

pesmi brez obešencev brez umrlih
sorodnikov brez dišeče kože
ljubimcev rož in grmov oropane in
prazne

neuspel poskus oživljanja papir ne
poka pod dlanmi kakor rebra in
prsnica knjige po smrti ne
zasmrdijo držijo se jih le prah in
madeži kave ali čaja

nihče ni nenadomestljiv
ponoči sanjam, zjutraj se mi razodene
pomen: trik ni v izjemnosti, bolj enostavno je:
biti nenadomestljiv za nekoga -
ni nujno Toskana, ni nujno poletje
niti ni nujno, da traja

to je najtežje, zato vadim vsak
dih sproti

Oefening in automatische ademhaling

ik schrijf weer
's middags, 's nachts, 's ochtends
een oefening in het automatische schrijven
een aaneenrijging van gedachten en metaforen
zonder verantwoordelijkheid
zonder de ambitie om voort te bestaan

gedichten zonder verhangenen
zonder overleden verwanten
zonder de geurige huid van minnaars
bloemen of struiken
beroofd
en leeg

de poging tot reanimatie mislukte
het papier kraakt niet onder handpalmen
zoals ribben en borstbeen
boeken beginnen niet te stinken na hun dood
alleen stof en vlekken van koffie of thee
hechten zich eraan

niemand is onvervangbaar
's nachts droom ik, 's ochtends openbaart zich mij
de betekenis: de truc zit niet in de uitzonderlijkheid, het is eenvoudiger:
voor iemand onvervangbaar zijn-
het hoeft Toscane niet te zijn, het hoeft de zomer niet te zijn
het hoeft niet eens voort te bestaan

dat is het moeilijkste, daarvoor oefen ik
elke ademhaling opnieuw

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Een oefening in automatisch ademen

opnieuw schrijf ik
overdag, 's nachts, 's morgens
– een oefening in automatisch schrijven
een aaneenrijgen van gedachten en metaforen
zonder verantwoordelijkheid
zonder ambitie om voort te duren

gedichten zonder gehangenen
zonder gestorven verwanten
zonder de ademende huid van minnaars
rozen en heesters
beroofd
en leeg

een mislukte poging tot reanimatie
het papier knapt niet – als ribben en een borstkas –
onder de handen
boeken gaan na hun dood niet stinken
wat zich eraan hecht zijn stof en de vlekken
van koffie of thee

niemand is onvervangbaar
's nachts droom ik, 's morgens openbaart zich aan mij
de betekenis: de truc ligt niet in het uitzonderlijke, het is simpeler:
voor iemand onvervangbaar zijn –
daarvoor is er geen Toscane nodig en geen zomer
niets is ervoor nodig dat het blijft bestaan

dat is het moeilijkst, en daarom oefen ik
elke ademhaling opnieuw

Vertaald door Roel Schuyt

Sprehod po Lipici ponoči

Šepetam, *Herr, es ist Zeit*

Javor odgovarja s šelestom, pesek se drobi pod koraki.
Noč, delno oblačna, na zahodu ostanki zarje,
soj izpušnih plinov, meglica,
prhanje v konjušnici, konj v ogradi se prestopi,
prdne, kar odmeva v noč,
hotel je napol prazen, gosti spijo,
konji spijo stoje. Nekaj jih bedi,
šepetam, da se ne bi zbali neznanih korakov,
čas se je ustavil, ure so se sprijele v noč
brez mesečine, svetilk, nekaj svetlobe
prijaha od hotela, premalo, pogled mora seči skozi mrak,
oko se privadi, telo posluša. Med sencami
beli konji, najsvetlejša telesa poleg zvezd.
Čuti se hlad, vonj po konjskem gnoju,
jesen po poletju. Bršljan zajeda javor,
bori utirajo pot hrastu, hrast izpodriva bore,
življenje žre življenje, tako mora biti:

razumeti sosledje prehodov,
svoje mesto v njem, presega človeški delež.

Naravnost srca je vse, kar premoremo.
Svet se oblikuje v odprtinah telesa,
pod streho vek prenočim vratarje neslutelih minut.

Belec v ogradi se ozre k meni,
naslonjena na deblo kostanja ostanem
tako celo večnost. Oblak nad nama
troši spore spokojnosti. Niti samota se ne zdi
več neizbežna, žalost odpade, prehod je odprt,
skozenj se pretaka nekaj trajnejšega od besed.

Nachtelijke wandeling door Lipica

Ik fluister: *Herr, es ist Zeit.*

De es antwoordt met geritsel, het zand verkrumelt onder de voetstappen.
De nacht, gedeeltelijk bewolkt, in het westen de laatste schemering,
de schittering van uitlaatgassen, nevel,
het snuiven in de paardenstal, een paard vertreedt zich in de omheining,
laat een wind, wat weerklinkt in de nacht,
het hotel is half leeg, de gasten slapen,
de paarden slapen staand. Iets doet hen wakker schrikken,
ik fluister dat ze niet bang moeten zijn voor vreemde voetstappen,
de tijd staat stil, de uren verdichten zich tot een nacht
zonder maan of lichtjes, er komt iets van schijnsel
uit het hotel, te weinig, mijn blik moet door het duister snijden,
het oog raakt gewend, het lichaam gehoorzaamt. Tussen de schaduwen
witte paarden, naast de sterren de helderste lichamen.
Je voelt de kou, de lucht van paardenzweet,
de herfst na de zomer. De klimop teert op de esdoorn,
dennen banen de weg voor de eik, de eik overgroeit de dennen,
leven verslindt leven, zo moet het zijn:

inzicht krijgen in successie en opvolging,
in je eigen plaats daarbinnen en vooral het menselijk aandeel daarin.

Een juiste balans in ons hart is alles wat wij bezitten.

De wereld krijgt vorm in de openingen van ons lichaam,
onder mijn wimpers geef ik onderdak aan de hoeders van onvermoede minuten.

De schimmel in zijn omheining kijkt naar mij om,
leunend tegen de stam van een kastanje blijf ik staan
en zo bijna een eeuwigheid. De wolken boven ons
strooien hun sporen uit van rust. Ook eenzaamheid lijkt mij
niet langer onvermijdelijk, het verdriet valt af, de doorgang is open,
en daardoorheen stroomt iets, nog duurzamer dan woorden.

Vertaald door Roel Schuyt

Franjo Frančič

Iz zbirke/Uit de bundel *Neko napalmsko jutro, ko kri zalije sanje* (2008)

Soba 218

Se še spomniš sobe 218 starega hotela, rekla si, da boš šaman-ka, da boš odpoljubila mojo bolečino, kot da ne bi hotela vedeti, da so moje dlani prazne, ko si se nagnila k meni in opazovala premražene ptice pod zavihki streh, se še spomniš vseh mojih malih in velikih laži, starih zaves in umazanih stekel, tam sredi zime in leda, na valovih mojih praznih besed si iskala otok srečne pozabe in čas šteje nove rane, se še spomniš vseh slovesov, belih zastav, ognjenega ruja, se še spomniš smeha, ko receptorka reče, dnevni počitek, devet nič nič, dobljena bitka izgubljene vojne, zamah roke, mrtva straža, raztrgana jadra kože, bolečina v tvojih očeh.

Kamer 218

Weet je nog, kamer 218 van het oude hotel, je zei dat je mijn sjamane zou zijn, dat je mijn pijn zou wegkussen, alsof je niet wilde beseffen dat mijn handen leeg waren, toen je je naar mij toe boog en de verkleumde vogels onder de dakkragen observeerde, weet je nog, al mijn kleine en grote leugens, de oude gordijnen en de vuile ramen, daar te midden van winter en ijs, op de golven van mijn lege woorden zocht jij een eiland van gelukzalige vergetelheid en de tijd telde nieuwe wonden, weet je nog, elk afscheid, witte vlaggen, een vuurrode pruikenboom, weet je nog de lach als de receptioniste zei, dagrust, negen uur stipt, een gewonnen slag in een verloren oorlog, de zwaai van een hand, de versteende wacht, het verscheurde zeil van huid, de pijn in jouw ogen.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Kamer 218

Herinner jij je nog kamer 218 van het oude hotel, je zei dat je een sjamane zou worden, dat je mijn pijn zou weggukken, alsof je niet wilde weten dat mijn handen leeg waren, toen jij je naar mij toeboog en de verkleumde vogels onder de daklijst zag, herinner jij je nog al mijn kleine en grote leugens, de oude gordijnen en de vieze ramen, daar, te midden van winter en ijs, op de golven van mijn legen woorden, zocht je een eiland van gelukzalige vergetelheid en de tijd telde nieuwe wonden, herinner jij je nog al die momenten van afscheid, witte vlaggen, de vuurrode looiersboom, herinner jij je nog de lach toen de receptioniste zei, dagelijks rust, negen-nul-nul, de gewonnen slag in een verloren oorlog, een handbeweging, de laatste hoop, het gescheurde zeil van de huid, de pijn in je ogen.

Vertaald door Roel Schuyt

Svetu vlada nemir

Svetu vlada nemir, otrok, ki se kliče rodi, starec, ki se zvija v predsmrtnih krčih strahu, kamni, ki stokajo pod težo svetlobe in časa, globok, brezmejni nemir, glas kaosa, ki drobi vse pred seboj, vsakdan v hipu postane rob blaznosti, normalno stanje je nemir, ni varnosti, trdnosti, izhoda, nemir kraljuje na zemlji, v nebesih in peklu, nemir je posejan vnaprej, nič in nihče mu ne ubeži, nemir je zakon, nemir sva jaz in ti.

Onrust regeert de wereld

Onrust regeert de wereld, een kind dat schreeuwend geboren wordt, een oude man die zich door de doodskrampen van angst heen worstelt, stenen die kreunen onder het gewicht van licht en tijd, diepe, grenzeloze onrust, de stem van de chaos, die alles op zijn pad vergruist, het alledaagse staat aan de rand van de waanzin, onrust is de norm, er is geen veiligheid, geen stabiliteit, geen uitweg, onrust heerst op aarde, in de hemel en de hel, onrust is op voorhand gezaaid, niets of niemand kan eraan ontsnappen, onrust is de wet, onrust zijn ik en jij.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

In de wereld heerst onrust

In de wereld heerst onrust, een kind dat schreeuwend geboren wordt, een oude man die zich voor het sterven kronkelt in krampen van angst, stenen die kreunen onder het gewicht van licht en tijd, een grenzeloze onrust, de stem van de chaos die alles voor zich vermorzelt en iedere dag ineens een slaaf van gekte wordt, de normale toestand is onrust, geen zekerheid, vastheid of uitweg, onrust heerst op aarde, in de hemelen en de hel, onrust is reeds vooraf gezaaid, niets en niemand zal eraan ontkomen, onrust is de wet, onrust – dat zijn ik en jij.

Vertaald door Roel Schuyt

Primož Repar

Iz zbirke/Uit de bundel *Stanja darežljivosti (2008)*

Sebi za rojstni dan

Jutro. Sam. Čisto sam.
Nikogar ni, ki bi me
potolažil. Nikogar.
prestopam mejo, na kateri
se je spotaknil moj
prijatelj. Tudi sam.
Star sem tri leta, kmalu
bom štiri. Vsenaokoli
me obkroža globoka voda.
Toplo mi je
in prijetno.
Zdaj je drugače.
Čisto drugače.
Prestopam mejo, na kateri
sem se sam spotaknil. Moj korak
je drhteč. Čisto drhteč.
Zgodnja jasa, prvo sonce.
Nikjer nikogar. Na meji
ena sama globoko
ranljiva pokrajina.
Ki te zaman pričakuje.

Voor mijn verjaardag

Ochtend. Alleen. Helemaal alleen.
Niemand die me gerust
kan stellen. Niemand.
Ik overschrijd de grens, waarover
mijn vriend is gestruikeld.
Ook alleen.
Ik ben drie jaar oud, bijna vier.
Langs alle kanten word ik
omgeven door diep water.
Een aangename gloed
vervult mij. Nu is het anders.
Helemaal anders.
Ik overschrijd de grens waarover
ik zelf ben gestruikeld. Mijn pas
is huiverend. Helemaal huiverend.
Een vroege laar, de eerste zon.
Niemand te bespeuren. Op de grens
alleen een uiterst
kwetsbaar landschap.
Dat jou tevergeefs opwacht.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Sonce na čelu

Greješ me,
dolga leta sem bil premražen.

V tvojo strugo
spustim pekoče kaplje.

Kje si,
ko čutim tvojo bolečo odsotnost.

Kje si –
ravno takrat
ko me ni. In ni. Kar ni. –

Ko sem z drhtečimi prsti
pustolovec v volhkih stenah,

kadilih porajajočih življenje,
v brezdnu pekočega smisla.

Nenadoma zasoplost,
pretirana gesta.

Ko me greješ,
so vročične moje misli

navlaženo steblo,
požirek nektarja iz morskih alg

kot takrat
nekoč in v *nekdaj*

strahotno sólo:
drevo spoznanja dobrega in zla

preprosto nikjer,

ko sva razpela jadra
v mračenju sveta

na tvoji mokri trati

na prosto

tam,
kjer sva že bila.

Greješ me,
dolga leta me je sledilo,

me spravljalo ob pamet

kot preganjano zver mračne zgodovine
ko prehajam z roko
tvoj tempeljski zaklad
in si vsa iz sebe

Ko te nosi ...

Greješ me,
sonce polagaš raz
moje čelo
in v razbolelo dušo
z glavo v naročju.

Ko zanosiš
od boleče slasti
v podrhtavici kože
v ekstazi telesa
nezadržna.

Ko razpoznaš svojo pogozdenost
in okušam tvoje gozdne sadeže.

Zdaj sem tukaj
in tukaj bom ostal.
Greješ me,
in tvoj topli dih mi govori

Ljubi jo.

Zon op het voorhoofd

Je verwarmt mij,
jarenlang was ik bevroren.

In jouw bedding
laat ik gloeiende druppels neerdalen.

Waar ben je,
als ik jouw kwellende afwezigheid voel.

Waar ben je –
juist op het moment
als ik er niet ben. En er niet ben. En er echt niet ben. –

Als ik met trillende vingers
een avonturier ben, gevangen in vochtige muren,

in wierook die leven baart,
in een afgrond van gloeiende betekenis.

Een onverwachte ademloosheid,
een overdreven gebaar.

Als je mij verwarmt,
worden mijn gedachten koortsig

een bevochtigde stam
een slok nectar van zee-algen

zoals toen
ooit en *ergens vroeger*

verschrikkelijk eenzaam:
de boom der kennis van goed en kwaad

gewoon nergens,

toen wij de zeilen hesen
in de verduisterende wereld

op jouw vochtige gazon

in vrijheid

daar
waar wij al waren.

Je verwarmt mij,
jarenlang werd ik gevolgd,

berooft van mijn verstand

als een achtervolgd dier in een duistere geschiedenis
als ik met mijn hand
over jouw tempelschat ga
en jij helemaal buiten jezelf bent

Alsof je in vervoering raakt

Je verwarmt mij,
je legt de zon langs
mijn voorhoofd
en in mijn pijnlijke ziel
met jouw hoofd in mijn armen

Alsof je zwanger raakt
van het pijnlijk genieten
in de huivering van de huid
in de extase van het lichaam
onhoudbaar.

Alsof je jouw eigen bebossing herkent
en ik jouw bosvruchten proef.

Nu ben ik hier
en hier zal ik blijven.
Je verwarmt mij,
en jouw warme adem zegt mij

Heb haar lief.

Vertaald door Roel Schuyt

Dies Irae

In obup.
Je skala,
ki se kruši

razlamlja moj obraz
v fresko
izklesano solzo

se voziš po ledeni pušči
v belo solzo
lesket groze

bleščanje nevzdržnega molka
brezmejna temina
neznanske ježe

ti, lepa ženska
jezik zastrte govorice telesa
ki preiskuje
poplavljenno celino tvojega ustja

ta dar
ki ga vzemi
v svoje naročje

in ga gneti
da se ti razlije čez dlani
v snežno belino

in tam ostane
dokler ne skoprni

rožni grm brez trnja
posut z rožmarinom
poškropljen z vrtnicami
s timijanovo dišavo z najinega vrta

in ponikne
v vibriranje svitov
živih barv, v semenu sonca,

slepoti niča.

Dies Irae

En de wanhoop.
Is een rots
die verbrokkelt

en mijn gezicht wordt gebroken
in een vers
uitgehouden traan

je reist door een ijzige woestijn
in een witte traan
- een glans van afgrijzen

de glinstering van een niet ingehouden zwijgen
een grenzenloze duisternis
van ongekennde woede

jij, schone vrouw,
de bedekte taal van een lichaam,
die de overstroomde ongereptheid
van je mond onderzoekt

die gave
neem die
in je armen

en knijp ze
zodat ze tussen je handen wegvloeit
in het wit van de sneeuw

en daar blijft
totdat alles is verwelkt

een bloeiende struik zonder doornen
bedekt met rozemarijn
bestrooid met rozen
met de geur van tijm uit onze tuin

en weer opkomt
in het vibreren van de dageraad
van levende kleuren, in het zaad van de zon

en de blindheid van het niets.

Vertaald door Roel Schuyt

Milan Dekleva

Iz zbirke/Uit de bundel *Audrey Hepburn, slišiš metlo budističnega učenca (2008)*

S plitvim dihom sem pripet

S plitvim dihom sem pripet
na sedanjost.

pred mojimi očmi izginja
podrt zid, ki sem ga sanja
l ob zori
in že v sanjah ni imel pomena,
ker ni ščutil ne ljudi
ne reke ne vrtnice.

izginja v modrini zimskega neba,
hladni kot vonj kloroforma.

biti plitek je precej bedno
ob misli na prousta
in polno omaro čajev.

Met lichte ademhaling ben ik gehecht
aan het heden.

Voor mijn ogen verdwijnt
de gesloopte muur waarvan ik droomde
bij het ochtendgloren
al in mijn dromen was hij betekenisloos,
omdat hij mens, noch rivier,
noch roos beschermt.

Hij verdwijnt in het blauw van de winterlucht,
koud als de geur van chloroform.

Oppervlakkig zijn is nogal ellendig
bij de gedachte aan proust
en een volle kast thee.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

**Met een oppervlakkige ademhaling ben ik gekluisterd
aan het heden.**

voor mijn ogen verdwijnt
de afgebroken muur waarvan ik droomde
in de dageraad
en die in mijn dromen geen betekenis meer had
omdat hij niets beschermde – mensen,
rivieren noch rozen.

hij verdwijnt in het blauw van de winterlucht,
kil als de lucht van chloroform.

oppervlakkig zijn is uiterst onaangenaam
bij de gedachte aan Proust
en een volle kast met thee.

Vertaald door Roel Schuyt

Med dnevi, ki so se nakapljali v življenje

Med dnevi, ki so se nakapljali v življenje,
sem spoznal veliko stvari.

častil sem jih in črtil, si jih lastil in ljubil
le zato, da so me zapustile
in mi ob slovesu zaupale skrivnost

moje odsotnosti.

Tijdens de dagen die door mijn leven gesijpeld zijn,
ben ik vele dingen te weten gekomen.

Ik vereerde en vervloekte hen, eiste hen op en hield ervan
enkel omdat ze me verlieten
en me bij het afscheid het geheim toevertrouwden van
mijn afwezigheid.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Tussen de dagen die zich tot een leven verzamelden,
kon ik veel dingen herkennen.

Ik respecteerde en verafschuwde ze, eiste ze op en had ze lief
omdat ze mij hadden verlaten
en mij bij het afscheid het geheim

van mijn afwezigheid toevertrouwden.

Vertaald door Roel Schuyt

Maja Vidmar

Iz zbirke/Uit de bundel *Sobe* (2008)

Tunel

Nizko sonce
in otroški vrišč
od Soče gor
z vsakim korakom
ugašata - kot
stari letni čas.

Na začetku
je tunel kar
širok – polkrožen,
kasneje obokan
z mokrimi
lisami
in ves čas
rahlo zavija,
tako da ne
vidiš izhoda,
dokler nisi čez.

To zimo sem
ostala v
izogibališču
- ena cela pet
krat ena cela pet.
Skoraj navadila
sem se na stresanje
težkih vagonov
- ne zadržujem več
diha in ne
umikam več nog.

Težave imam
le s hrbtenico
in krvnim obtokom,
moti me vonj po urinu,
a pomirja me daljno
grmenje granat.

Vsak dan je
noč in vso noč
sanjam, da
sem se rodila na
neki drugi fronti.
Zbujam se sunkovito
zaradi noge
- fantomske rane,

ki je ni bilo,
in vendar žveči
mojo šibko budnost.

V polsnu sem
otipala
mrtve lise
na obrazu
- vlažni tunelski
lišaj. In kakor
milost se je
nekaj uprlo v
meni in spet
zbujena šepam
skozi temni rov.

Z nogo je bolje
in konvojev ni.
Zima mi je
zamešala smeri,
a kakorkoli
- zdaj je pomlad.

Tunnel

Een lage zon
en kindergeschreeuw
doven met elke
stap van aan de
Soča uit – als
een oud jaargetijde

In het begin
is de tunnel nogal
breed – halfmond
later gewelfd
met vochtplekken
en de hele tijd
buigt hij zachtjes
zodat je de uitgang
niet ziet
tot je erdoor bent.

Die winter
bleef ik in afzondering
– anderhalf
op anderhalf
ik wende bijna
aan het gedaver
van zware wagons
ik houd niet langer
mijn adem in en trek
mijn knieën niet langer op.

Ik heb alleen problemen
met mijn rug
en bloedsomloop
de urinegeur stoort me
maar het verre gedonder
van granaten kalmeert me.

Elke dag is nacht
en elke nacht
droom ik, dat
ik geboren werd
aan een ander front.
Ik schiet wakker
door mijn been
– een fantoomwonde
die er nooit is geweest,
en toch knaagt ze aan
mijn zwakke waakzaamheid.

In halfslaap
betastte ik
de dode plekken
op een gezicht
– de vochtige
tunnelschimmel. En als
genade verzette
zich iets in
mij en weer
wakker mank ik
doorheen een donkere schacht.

Met mijn been gaat het beter
en er zijn geen konvoeien.
De winter bracht
mijn orientatie in de war
Maar hoe het ook zij
– nu is het lente.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

De tunnel

De lage zon
en het geschreeuw van kinderen
van de Soča onder mij
doven uit
met elke stap – als
het oude zomeruur

Aan het begin
is de tunnel vrij
breed – halfrond,
daarna gewelfd
met vochtige
plekken
en voortdurend
buigt hij licht
zodat je de uitgang
niet kunt zien
voordat je erdoorheen bent.

Die winter bleef
ik staan in
een uitwijkplaats
– één komma vijf
bij één komma vijf.
Ik raakte bijna gewend
aan het gedender
van de zware wagons
– ik houd niet langer
mijn adem in en
trek niet meer mijn benen in.

Ik heb alleen
problemen met mijn ruggengraat
en mijn bloedsomloop,
ik stoor me aan de lucht van urine
maar kalmeer door het verre
gedonder van de granaten.

Elke dag is
een nacht en elke nacht
droom ik dat
ik geboren ben
aan een ander front.
Ik schiet met een ruk wakker
door mijn been
– een fantoomwond
die er niet was,
en toch knaagt

aan mijn broze waken.

In mijn halfslaap
raakte ik
de dode vlekken aan
in mijn gezicht
– vochtige schimmel
uit de tunnel. En zoals
de genade zich
ooit in mij
verzette, zo
hink ik weer ontwaakt
door de donkere schacht.

Met mijn been gaat het beter
en konvooien zijn er niet.
De winter heeft voor mij
de richtingen door elkaar gehaald,
maar hoe het ook zij
– nu is het lente.

Vertaald door Roel Schuyt

Soba 31

Postelja, ta
velika žival,
diha sredino
prostora.
Trdo je
s kolena uprta
v rdeči tapison,
ki se širi,
ukrivljen za
črno obzorje.

Taka je glavna
oseba te sobe.
Midva sva se
le ulegla,
zagrizla v njen
beli kožuh,
zaprla oči
in pustila,
da steče
čez tapison.

Kamer 31

Het bed, dat
enorme dier,
ademt het midden
van de ruimte in.
Het staat met zijn knieën
stevig geplant
in de rode vloerbedekking
die zich uitstrekt,
weggebogen achter
de zwarte einder.

Dat is dus de hoofdpersoon
van die kamer.
Wij zijn samen
gaan liggen,
vastgebeten in zijn
witte vacht,
we sloten onze ogen
en lieten toe hoe het
over de vloerbedekking wegsnelde.

Vertaald door Roel Schuyt

Miklavž Komelj

Iz zbirke/Uit de bundel *Nenaslovljiva imena (2008)*

Korespondence

I

Ko pišem *nekomu* – tudi ko pišem *tebi* –, si predstavljam,
da sem vrgel (oprosti
banalnosti!) sporočilo
v steklenici v morje.

To je edini način. *S tem ti hočem izraziti*
svoje popolno
zaupanje:
da si (oprosti mi!) morje.

Na tubi zobne paste, ki sem si z njo umil zobe,
je napis, ki obljublja
sedeminpetdesetodstotno (!)
zmanjšanje občutljivosti. A

črni kemični svinčnik, ki ga držim, utripa
kakor povodec,
ki ga stresa dihanje
velikega psa.

In ob vsaki črki, ki jo s to roko zapišem, čutim
pripravljenost,
da se začnem učiti
neko abecedo.

(Ne! Ko pišem tebi, ne pišem nekomu.
Pišem tebi. Pišem nikomur.)

Correspondenties

I

Wanneer ik naar iemand *schrijf* – ook wanneer ik naar *jou* schrijf –, stel ik me voor,
dat ik een boodschap in een fles
(vergeef me de banaliteit!)
in zee geworpen heb.

Dat is de enige manier. *Daarmee wil ik voor jou mijn
volledige vertrouwen
uitdrukken:*
dat je (vergeef me!) de zee bent.

Op de tube tandpasta, waarmee ik mijn tanden heb gepoetst,
staat een opschrift dat
zevenenvijftig procent (!) vermindering
van gevoeligheid belooft. Maar

de zwarte balpen, die ik vasthoud, trilt
als een leiband,
waaraan gerukt wordt door de ademhaling
van een grote hond.

En bij elke letter, die ik met deze hand schrijf, voel ik
de bereidheid om
één of ander alfabet
te beginnen leren.

(Nee! Wanneer ik naar jou schrijf, schrijf ik niet naar iemand.
Ik schrijf naar jou. Ik schrijf naar niemand.)

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Correspondenties

I

Als ik aan *iemand* schrijf – ook als ik aan *jou* schrijf – , stel ik mij voor
dat ik (vergeef mij
deze banaliteit!) een boodschap
in een fles in zee gooi.

Dat is de enige manier. *Daarmee wil ik uitdrukking geven
aan mijn volkomen
vertrouwen:*
dat jij (vergeef mij!) de zee bent.

Op de tube van de tandpasta waarmee ik mijn tanden poetste,
staat een tekst die belooft
dat de gevoeligheid met
zevenenvijftig procent (!) zal afnemen. Maar

de zwarte ballpoint die ik vasthoud, pulseert
als een teugel
die beweegt op de ademhaling
van een grote hond.

En bij elke letter die ik met mijn hand schrijf, voel ik
de bereidheid
om een alfabet
te gaan leren.

(Nee! Als ik aan jou schrijf, schrijf ik aan niemand.
Ik schrijf aan jou. Ik schrijf aan niemand.)

Vertaald door Roel Schuyt

Korespondence

IV

(v kitajski pisavi)

V neobvladljivosti stvari
ni nobene skrivnosti. Skrivnost
je še naprej v tem,
kako jih narediti
obvladljive.

Neka past? Neka življenjska nujnost?
Ravna črta, ki povezuje
katerikoli dve točki v dani ravnini,
se nadaljuje kot črta,
ki prereže ravnino na dvojje.

V kitajski pisavi se znak
Usta,
če ga razpolovimo
z vodoravno črto,
spremeni v znak

Sonce.

Correspondenties

IV

(in Chinees schrift)

In het niet beheersen van de dingen
zit geen enkel geheim. Het geheim
zit hem er *nog steeds* in
hoe hen beheersbaar
te maken.

Een valstrik? Een levensbehoefte?
Een rechte lijn die twee willekeurige
punten verbindt in een gegeven vlak,
zet zich voort als een lijn,
die het vlak in tweeën snijdt.

In Chinees schrift verandert het teken
Mond,
als we het met een
horizontale lijn halveren,
in het teken

Zon.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Correspondenties

IV

(in het Chinese schrift)

Dat men dingen niet kan leren
daarin ligt geen enkel geheim. Het geheim
is *allereerst* hierin gelegen
hoe men ze zo kan maken
dat je ze kunt leren.

Een valstrik? Een levensnoodzaak?
Een rechte lijn, die de verbinding vormt
tussen twee willekeurige punten in een gegeven vlak,
zet zich voort als een lijn
die datzelfde vlak in tweeën deelt.

In Chinees schrift verandert het teken voor
Mond,
wanneer we dat met een horizontale lijn
in twee helften verdelen
in het teken voor

Zon.

Vertaald door Roel Schuyt

Neskončne situacije

III

*Von einem gewissen Punkt gibt es keine Rückkehr.
Dieser Punkt ist zu erreichen.*

Franz Kafka

Od koder ni vrnitve, vre.
To je smeh.
To je edini smeh.

Prihaja od tam, kjer ga ni.

(In eksplodiran dnevnik astronavta
z eksplodirane pristajajoče vesoljske ladje –
njegovi listi so dolgo ležali na daljnem travniku,
na gosto prebodeni z dežjem in travami –
ali to, da so bili slučajno najdeni,
pomeni, da so bili najdeni,
ali da so se nepovratno izgubili?)

Od koder
se ne morem smejati,
se ne morem ne smejati.

Od koder ni vrnitve, se ne vrača.
Od koder ni vrnitve, prihaja
smeh.

(Listi, popisani s človeško in nečloveško –
tistimi drobnimi luknjami od dežja in trav –
pisavo ...)

Točka, od koder ni vrnitve.
To je edina točka,
kjer lahko živim.

Oneindige situaties

III

*Von einem gewissen Punkt gibt es kein Rückkehr.
Dieser Punkt ist zu erreichen.*

Franz Kafka

Van waar er geen terugkeer is, broeit en kookt het
Dat is een lach
Dat is alleen een lach.

Het komt daarvandaan waar het niet is.

(En het geëxplodeerde dagboek van een astronaut
uit het tijdens de landing geëxplodeerde ruimtevaartuig –
zijn bladzijden lagen lange tijd op een ver grasland,
dicht doorstoken door regen en grashalmen –
het feit dat ze toevallig werden gevonden,
betekent dat dat ze werden gevonden
of dat ze voorgoed verloren zijn gegaan?)

Van waar
ik niet kan lachen,
ik niet niet kan lachen.

Van waar er geen terugkeer is, komt men niet terug.
Van waar er geen terugkeer is, komt
een lach.

(De bladzijden, beschreven in een menselijk en –
met die kleine gaatjes van regen en gras –
niet menselijk handschrift ...)

Het punt vanwaar er geen terugkeer is.
Dat is het enige punt,
waar ik kan leven.

Vertaald door Roel Schuyt

Peter Semolič

Iz zbirke/Uit de bundel *Vožnja okrog sonca (2008)*

Mavrica na vodi

zavedel sem se, da se ne družim več z ljudmi svojih let. kje so ljudje mojih let? kdo so ljudje mojih let? na misel mi pride slika suhe trave, vržene v zrak - vetrovi življenja so nas raztepli po svetu, in takoj za njo rahlo drhtenje - kaj če so ljudje mojih let še vedno ljudje mojih let, medtem ko sem jaz ...

ko sem bil z ljudmi mojih let še istih in maloštevilnih let, smo hodili na barje in spuščali papirnate ladjice po tamkajšnjih grabnih, ladjice niso bile naša življenja, toda plule so skupaj kot naša življenja, in če se je zataknila ena, so se zataknilo tudi druge in tudi razpadle so hkrati.

predstavljam si, da ljudje mojih let živijo v velikih hišah in stanovanjih, vozijo velike avtomobile in imajo relativno velike otroke - ob nedeljah jih vodijo na rožnik kot američani svoje na coney island, gardaland je disneyland, dalmacija je kalifornija, kokakola je kokakola in moje življenje ni niti najmanj podobno življenju iz ameriških teve nadaljevank.

spomnim se človeka mojih let, ki je sanjaril o življenju v ameriški teve nadaljevanki, sam sem sanjaril o življenju v reklami za osvežilne pijače - morje in pršenje morskih valov, sonce, ki še ni bilo nevarno, palme, ki tako prijetno šumijo v vetru, in seveda kupi čudovitih deklet, ki mi s pahljanjem preganjajo poletno vročino.

sedim pod sivim ljubljanskim nebom, gledam sivo ulico – ali je nebo sivo zaradi nje ali ona zaradi neba - in sive ljudi, ki hodijo po njej - komaj jih ločim od granitnih kock – in srkam osvežilno pijačo.

morda bi jo moral zamenjati, morda bi mi katera druga osvežilna pijača prinesla havaje, šumenje palm, pršenje morskih valov!

kje živijo ljudje mojih let? kdo so ljudje mojih let? katero skrivnost sem spregledal? zakaj je moja ladjica vse bolj razmočena? zakaj je na drobno popisana z verzi in ne z reklamnimi slogani? črnilo v dolgih in barvastih progah odteka z nje ...

regenboog op het water

ik besef, dat ik niet meer omga met mensen van mijn leeftijd. waar zijn de mensen van mijn leeftijd? wie zijn de mensen van mijn leeftijd? een beeld van droog gras, in de lucht gesmeten, schiet me te binnen – de windvlagen van het leven hebben ons over de wereld verspreid. en meteen erna een lichte huivering – wat als de mensen van mijn leeftijd nog steeds de mensen van mijn leeftijd zijn, terwijl ik ...

toen ik bij mensen van mijn leeftijd, nog van dezelfde en jonge leeftijd, was, gingen we naar een moeras en lieten we papieren bootjes te water op de sloten aldaar. de bootjes waren niet onze levens, maar ze voeren samen, net als onze levens, en als er eentje bleef hangen, bleven ook de anderen hangen en tegelijkertijd vielen ze ook uit elkaar.

ik stel me voor, dat mensen van mijn leeftijd in grote huizen en appartementen wonen, ze rijden met grote auto's en hebben relatief grote kinderen – 's zondags brengen ze hen naar de rožnikheuvel zoals amerikanen die van hen naar coney island. gardaland is disneyland, dalmatië is californië, coca cola is coca cola en mijn leven lijkt niet in het minst op het leven in Amerikaanse tv-series.

ik herinner me een man van mijn leeftijd, die droomde over een leven in een Amerikaanse tv-serie. zelf droomde ik over een leven in een reclamespot voor frisdrank – de zee en het sprenkelen van de golven van de zee, de zon, die nog niet gevaarlijk was, palmbomen, die zo aangenaam ruisen in de wind, en natuurlijk massa's prachtige meisjes, die voor mij de zomerse hitte verdrijven met een waaier.

ik zit onder de grijze hemel van ljubljana, ik kijk naar een grijze straat – is de hemel door haar grijs of zij door de hemel – en naar grijze mensen, die erdoor lopen – ik onderscheid hen amper van de granieten kasseien – en ik nip aan een frisdrankje.

misschien zou ik een ander moeten nemen. misschien brengt een ander frisdrankje mij wel hawaiï, het geruis van palmbomen, het sprenkelen van de golven in de zee.

waar wonen de mensen van mijn leeftijd? wie zijn de mensen van mijn leeftijd? welk geheim heb ik over het hoofd gezien? waarom is mijn bootje steeds meer doorweekt? waarom is het in het klein volgeschreven met verzen en niet met reclameslogans? inkt loopt er in lange en kleurige strepen vanaf.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

regenboog over het water

ik realiseerde me dat ik niet meer met mensen van mijn leeftijd omga. waar zijn de mensen van mijn leeftijd? wie zijn de mensen van mijn leeftijd? voor me zie ik het beeld van droog gras dat in de lucht werd geworpen – de winden van het leven hebben ons over de wereld verspreid. en meteen daarna een lichte huivering – wat als de mensen van mijn leeftijd nog altijd mensen van mijn leeftijd zijn, terwijl ik ...

toen ik samen was met mensen van mijn eigen, nog geringe leeftijd, liepen we naar een moerasgebied en lieten daar papieren bootjes over de slotjes varen. de bootjes waren niet onze levens, maar ze net als onze levens voeren ze samen, en als er een bleef steken, bleven ook de andere steken en ze vielen ook snel uiteen.

ik stel me voor dat mensen van mijn leeftijd in grote huizen en appartementen wonen, in grote auto's rijden en relatief grote kinderen hebben – op zondag rijden ze naar het rosarium zoals amerikanen hun kinderen meenemen naar coney island. gardaland is disneyland, dalmatië is californië, coca-cola is coca-cola en mijn leven lijkt niet in het minst op het leven in de Amerikaanse televisieseries.

ik herinner me een man van mijn leeftijd die droomde van een leven in een Amerikaanse televisieserie. zelf droomde ik van een leven in een reclame voor frisdrank – de zee en het geruis van de golven, de zon die nog niet zo gevaarlijk was, de palmen die zo heerlijk ruisen in de wind, en natuurlijk hopen wonderschone meisjes die wuivend met waaiers de zomerhitte van mij verdrijven.

ik zit onder de grauwe hemel van Ljubljana. ik kijk naar de grauwe straat – is daardoor ook de hemel zo grijs of juist de straat door de hemel – en de grauwe mensen die daardoorheen lopen – nauwelijks te onderscheiden van de granieten tegels – en neem door een rietje een slok frisdrank.

Vertaald door Roel Schuyt

Post

malce žalosten sem. nekaj se je zaprlo, kot nekakšna loputa. stvari, ki so tekle, zdaj stojijo.

dan je lep in primeren za sprehod, vzamem svojo žalost in jo peljem pod tivolska drevesa - deli ženskih teles hodijo mimo ...

nekaj se je zaprlo, sumim celo na zatič, če že ne na ključavnico, samoumevne stvari so presahnile ali vsaj ostale izven mojega dosega.

sedim pod tivolskimi drevesi in deli ženskih teles hodijo mimo. žalosten sem, kajti neka loputa se je spustila in ko bi vedel, kje in katera ...

dan je lep in prijetno je sedeti pod drevesi in se počutiti kot drevo – drevo ne mara zame niti veverica, ki skače med koreninami, pestujem žalost in moja žalost mi zastira pogled na dele ženskih teles ...

nekaj se je zaprlo in me oddelilo od stvari, ki so bile še včeraj moje, če ne celo jaz sam – veverica skoči na drevo in izgine v drevesu.

moja žalost je velika kot drevesa pod katerimi sedim, malce žalosten, malce manj jaz. make shujšan v dušo ...

vasten

ik ben wat droevig. er sloot zich iets. als een klep.
de dingen de voortgingen, staan nu stil.

het is een mooie dag, geschikt voor een wandeling. ik pak mijn droefenis en neem die mee
onder de bomen van tivoli – er lopen delen van vrouwelijke lichamen voorbij ...

er sloot zich iets. ik denk zelfs met een grendel, zo ook niet met een
sleutel. de dingen die evident waren, zijn verdroogd, of blijven althans
buiten mijn bereik.

ik zit onder de bomen van tivoli, en er lopen delen van vrouwelijke lichamen voorbij.
ik ben droevig, want er is een klep losgegaan en
wist ik maar waar, en welke ...

het is een mooie dag en het is prettig onder de bomen te zitten en je als
een boom te voelen – een boom geeft niet om mij, en ook niet de eekhoorn die tussen
de wortels springt. ik koester mijn droefenis en mijn droefenis versluiert mijn blik op de delen
van vrouwelijke lichamen ...

er sloot zich iets en het scheidde mij van de dingen die gisteren nog
van mij waren, als ik het niet zelf deed – de eekhoorn springt in de boom
en verdwijnt in het loof.

mijn droefenis is zo groot als de bomen waaronder ik zit. een beetje
bedroefd. een beetje minder ik. een beetje vermagerd in mijn ziel ...

Vertaald door Roel Schuyt

Cvetka Lipuš

Iz zbirke/Uit de bundel *Obleganje sreče* (2008)

Mérida, Yucatán

I

Ulica opleskana s hrupom motorja, s trobljenjem, vpitjem prodajalcev. Glasba iz zvočnikov, limanice manjših trgovin, vije basovske girlande nad vzkliki in smehom barantalcev. Pod kupolo sopare, predpraznični drenj na pločnikih. Bleščeče bele srajce, bluže z vezaninami, pisane majice, pljuskajo druga ob drugo. Roke otežene z vrečkami, prepuščene plimi in oseki gneče, pluješ mimo stojnic s hrano, mimo mizic s ponarejeno robo, okrog otoka iz preprog, vzdolž ob steni katedrale, do trga, obrobljenega z lovor jem. Razgreto telo privežeš ob apneni steber in ko te nekdo vabi prisesti, si zaželiš biti ladja brez pristana.

Mérida, Yucatán

I.

De straat geverfd met het lawaai van motoren,
met toeters, geroep van marktkramers.
Muziek uit luidsprekers – de lokroep van kleine
winkels – rolt haar baslijnen uit over het
geschreeuw en gelach van afdingers. Dampen
onder de koepel, de drukte voor de feesten
op de trottoirs. Stralende witte hemden,
topjes met borduursel, bonte shirts,
klotsen tegen elkaar. Handen met
tassen belast, overgelaten aan de eb en vloed
van de menigte, je drijft langs voedselkraampjes,
voorbij tafeltjes met namaakspullen, rond
een tapijten eiland, langs de muur van
de kathedraal, tot aan het plein, omzoomd
met laurier. Met je verhitte lichaam meer je aan
aan een kalkzuil en als iemand je uitnodigt
om erbij te komen zitten,
wens je dat je een boot zonder haven bent.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Mérida, yucatán

I.

Een straat volgeklad met motorlawaaï,
met getoeter, het geschreeuw van kooplui.
Muziek uit luidsprekers, de lokkende val van de kleinste
winkeltjes, slingert guirlandes van bassen boven de
het geroep en het gelach van de pingelaars. Onder
de koepel van hitte – op de straatstenen het gedruis
voorafgaand aan het feest. Schitterend witte hemden,
bloezen met borduurwerk, bonte vesten,
breken als golven tegen elkaar. Met je armen verzwaard
door tassen, overgeleverd aan de eb en vloed
van het gedrang, drijf je langs de kramen met etenswaren,
langs tafeltjes met uitgestalde waar, rond
een eiland van tapijten, voorbij de muur
van de kathedraal, tot aan het plein, omrand
met laurier. Je maakt je warme lichaam vast aan
een kalkstenen pilaar en als iemand je uitnodigt te gaan zitten
verlang je ernaar een boot zonder haven te zijn.

Vertaald door Roel Schuyt

Zgodba o premirju

Spet si se oglasila, sestrična depresija.
Spuščene žaluzije, pohojeni letaki sosednjih trgovin pred
vhodom tebe ne odslovijo. Orokavičena, zavita v
sivkast plašč, s pajčolanom spuščeni do
obradka, smukneš skozi ključavnico in se mi
pridružiš pri kavi. Ne ponudim ti roke, ne
pristavim stola. A ti, vsiljivka, objestno zavihraš
po kuhinji. Na kredenco, med nič
sluteče kozarčke za začimbe odložiš svojo temno
šaro. Sprva tesnobo, nato strah. Salonarje iz kurje polti
brčneš v kot in se razkomodiš na mizi. S
podvihanim krilom se nasloniš ob steno in
klepetaš, klepetaš. Jedki zlogi mi najedajo zaup,
z nado polnjen balon, da mu uhaja zagon in se
počasi bliža tlom. Molče strmim na mobile.
Pritrjen na stropno svetilko se vrti med nama:
lesena lisica z zelenim lovskim klobukom,
belo-rumeno pobarvana kokoš na neprenehnem
begu. Tvojo prefinjeno prikazen - vsa čast ti -
ošvrknem samo enkrat. Nemirne
roke pa po svoje. Desnica se oklepa
skodelice kakor brodolomec
rešilnega obroča. Levica živčno
preriva sladkornico, vrček za
mleko, žličko po vzorčastem prtiču.
Morda najdem rešilno pozicijo in ti
napovem šah. A ti, brezbriznica,
govoričiš, namiguješ, zalivaš jutro z
besednim svincem, da kazalec na
uri obtiči. Ko za hip utihneš -malce
si pretegneš premrle noge
šelestenje krila iz plisirane groze
privabi nered v goste. Hitro se
kopičijo časopisi, nepregledana
pošta, posoda, odpadlo listje
sobnic. Sredi prašnega tihožitja, jaz,
ptica na limanici, s pristriženo
voljo. Ti pa, vsa v formi, klepetaš,
klepetaš. Polniš sobo s svojo ledeno
sapo, da me trese mrzlica, me stiska
v prsih, da razbija srce in zbuja
paniko v splašenem telesu. Ko mi
razžejana rečeš za kozarec vode, se
ti zazrem v oči in ponudim žile.

Wapenstilstand

Opnieuw heb je je gemeld, mijn nicht, depressie.
De neergelaten jaloezieën, de vertrapte folders
van de winkels uit de buurt voor de voordeur
ontslaan je niet / laten je niet passeren. Gehandschoend, gehuld in
een grijzige jas, met een sluier neerhangend
tot aan je kin, sluip je door het sleutelgat
en houd je mij gezelschap bij de koffie.
Ik reik je geen hand, schuif geen stoel bij
Maar jij, indringster, fladdert verwaand
door de keuken. Op het dressoir,
tussen de niets vermoedende potjes
met kruiden, leg jij je donkere
rommel neer. Eerst beklemming, dan angst.
Je schopt je pumps van kippenvel
in een hoek en installeert jezelf op tafel.
Met een opgetrokken jurk sta je geleund
tegen de muur, en maar kletsen, kletsen.
Bijtende syllaben vreten aan mijn vertrouwen,
aan die ballon vol hoop, zodat zijn
momentum ontsnapt en hij langzaam
de grond nadert. Zwijgend staar ik naar de mobiels.
Bevestigd aan de plafondlamp
draaien daar boven ons: een houten vosje
met een groene jagershoed,
en een witgroen geschilderde kip
elkaar voortdurend achtervolgend. Ik tref
jouw oververfijnde verschijning – alle eer voor jou –
slechts éénmaal met de zweep.
Mijn rusteloze handen gaan hun eigen gang.
De rechter pakt een schoteltje
zoals een drenkeling naar een
reddingsboei grijpt. De linker gaat
met de suikerpot, het melkkannetje,
een lepeltje, nerveus over de figuurtjes van het tafelkleed.
Misschien vind ik een redding brengende
positie en kan ik jou schaak geven.
Maar jij, zorgeloos wicht, babbelt,
knipoogt, overgiet de morgen
met een loden laag van woorden, zodat de wijzer
van de klok vastloopt. Als je een moment even zwijgt –
je strekt even je ijsskoude benen –
brengt het ruisen van je rok van geplisseerde
angst onrust onder de gasten teweeg.
Haastig vormt zich een stapel van kranten,
ongeopende post, vaatwerk,
afgevallen bladeren van kamerplanten. Midden in
het stoffige stilleven: ik, een vogel
aan een lijfstok, met een gekortwiekte wil.

Terwijl jij, geheel in vorm, zit te kletsen
en kletsen. Je vult de kamer
met je ijzige adem, zodat ik huiver
van de kou en een beklemd gevoel krijg in mijn borst,
mijn hart aan stukken springt en paniek
in mijn verschrikte lichaam opvlamt.
Wanneer jij, smachtend van dorst, mij om
een beker water vraagt, kijk ik je diep
in de ogen en houd je mijn aderen voor.

Vertaald door Roel Schuyt

Milan Jesih

Iz zbirke/Uit de bundel *Mesto sto* (2008)

Pozno popoldne

Pozno popoldne je brezhlachi veter vznevoljil
neko tiho, drobno starko, dajo je ugrelo:

>Tega pa ne smete,< je čivknila. - Snopovje
sončnih žarkov

zadnjih je usvetlilo temno zlatih garažno okno,
na četrti odprto, se odbito razlebdelo v čas nad
vrtom, in veter se je v svoj večer odklatil,

najbrž iskat klobuk, dežnik, kravato, v eolski
duši večni potepin. Gospe skoraj za grajo,
prerobato, postane žal, a kdo bo z nagecem fin:

neabljen k hijacintam se spogiba in se,
zastonj, potratno parfumira - saj gizdavost ni
nujno ravno hiba -čez vonj nepotešenega
nemira;

>Nisem presramežljiva in ne skopa, a vsem na
svetu laže nam bilo bi, če vsak bi vedel, kaj se
še spodobi,< odkimovaje med gredice stopa.

Laat in de namiddag

Laat in de namiddag irriteerde een wind
zonder broek een stil tenger oudje
en wond haar op: “dat mag je niet doen”
piepte ze – bundels van de laatste zonnestrallen

donker goud, belichtten het garageraam,
voor een kwart geopend, weerkaatst
verstrooiden ze zich in de tijd boven de tuin
en de wind zwierf weg in zijn eigen avond

waarschijnlijk om zijn hoed, paraplu, stropdas
te zoeken, een eeuwige vagebond in de eolische ziel.
De dame heeft bijna spijt van haar te grove
berisping, maar wie zou beleefd zijn tegen een naakte:

ongenodigd buigt hij zich naar de hyacinten
en parfumeert zich overvloedig voor niets,
– om de aangeboren geur van levende vissen te verdoezelen,
een zuivere geur van onbedaarbare rusteloosheid.

“Ik ben niet oververlegen en ook niet gierig
maar het zou voor ons allen op deze wereld makkelijker zijn
als iedereen zou weten, wat nog fatsoenlijk is”
stapt ze hoofdschuddend tussen de perkjes.

Vertaald door Morgane Hanssens, Frederik Mergaerts en Liese Vossen

Laat in de namiddag stoorde een windvlaag zonder broek

een rustige, kleine oude vrouw,
en ze werd boos, ‘Dat mag je niet doen,’
riep ze. – Een bundel zonnestrallen,

de laatste, bescheen, als van donker goud,
het garageraam, voor een kwart geopend,
en zweefde, weerkaatst in de tijd boven de tuin,
en de wind zwierf in zijn avond weg,

waarschijnlijk op zoek naar zijn hoed, paraplu of das,
in zijn eolische ziel een eeuwige vagebond.
Mevrouw krijgt van haar verwijt, zo cru
bijna spijt, maar wie gaat met een armoedzaaier subtiel om:

ongenood buigt hij zich naar de hyacinten
om zich, voor niets, overvloedig te parfumeren
– praalzucht in niet persé een gebrek –
over de lucht van niet getrooste onrust;

“ik ben niet te verlegen en niet gierig,
maar voor een ieder zou het op deze wereld makkelijker zijn,
als iedereen wist wat gepast is,”
en hoofdschuddend stapt ze tussen de bloembedden.

Vertaald door Roel Schuyt